

N:o 207.

Af herr **Olsson** i Blädinge, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om reglering af prästerskapets aflöning m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition n:o 39 angående reglering af prästerskapets löner finnes uti § 6 mom. 1 stadgadt: »Är bostadsboställe upplåtet åt innehafvare af viss prästerlig tjänst, skall afkastning af sådant boställe beräknas såsom tillgång för bestridande af aflöning för samma tjänst.»

Uti denna boställets afkastning får emellertid icke, för så vidt det samma ej af menighet anskaffats eller af enskild donerats, inberäknas skogsafkastning utöfver husbehof, såsom framgår längre ned uti samma moment.

Enligt mitt förmenande innebär detta en orättvisa emot vissa pastorat, och det torde väl med skäl kunna sägas, att denna orättvisa uteslutande drabbar de jämförelsevis fattigare skogsbygderna.

I de bördigare trakterna förhåller det sig nog i regel så, att boställena till större delen bestå af så kallade inägor, nämligen åker och äng, under det att i skogsbygderna boställena, liksom andra hemman, hafva endast en obetydlig åkerareal, men så mycket större skogsmark.

Hvad innebär nu denna åtskillnad mellan skogsafkastning och annan afkastning?

Jo, i förra fallet får pastoratet tillgodogöra sig hela afkastningen af bostället för bestridande af prästerskapets aflöning och blifver måhända därmed helt och hållet befriadt från erläggande af församlingsafgifter, då däremot i senare fallet kanske endast en ringa bråkdel af hela afkastningen får för samma ändamål beräknas, hvilket har till följd, att, oaktadt från pastoratets boställe utgår afkastning från skogsmarken som hade varit mer än tillräcklig för prästerskapets aflöning, man i sådant pastorat, troligen för all framtid och kanske till högsta belopp, får underkasta sig dessa avgifters utgörande.

Det har framhållits att skogsmedlen äro nödvändiga för kyrkofonden, men därpå vill jag svara, att om man skall taga igen med ena handen hvad man en gång gifvit med den andra, så bör man åtminstone, så vidt möjligt, taga lika från alla och icke mest från de fattigaste bygderna, utan snarare tvärtom.

Då jag hyser den uupfattningen, att samtliga kyrkliga boställen, vare sig de blifvit öfverlätna till kyrkorna af staten, menigheten eller enskilda, böra betraktas såsom församlingarnes rättmätiga egendom, anser jag såsom en följd häraf, att all afkastning, af hvad namn det vara må, i första rummet bör komma församlingarne till godo för aflöning åt deras prästerskap, och först sedan så är skett må möjligen befintligt öfverskott öfverföras till kyrkofonden.

Då ett af syftemålen med den ifrågavarande löneregleringen är att söka utjämna de olika tryckande skattebördorna, så tycker jag för min del, att man bort kunna finna ett annat och lyckligare sätt härför än att utan vidare annektera skogsmedlen, hvilket ingalunda, såsom jag förut visat, leder till det åsyftade målet, utan tvärtom skapar nya orättvisor. Mig synes som säkraste medlet för en skatteutjämning vore att upptaga en allmän kyrkoskatt, redovisad till kyrkofonden, på ungefär de grunder som § 7 i lagförslaget angifver, men hvarom jag dock icke här skall göra någon hemställan.

På grund af hvad jag anfört tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen, vid behandlingen af Kungl. Maj:ts förslag till reglering af prästerskapets löner, ville besluta, att all afkastning från kyrkligt boställe, däri inberäknadt äfven skogsafkastning, må af pastoratet beräknas såsom inkomst till bestridande af prästerskapets aflöning, och att först sedan dessa pastoratets utgifter för nämnda ändamål blifvit sålunda tillgodosedda, det befintliga öfverskottet må till kyrkofonden inlevereras.

Stockholm den 10 mars 1909.

P. M. Olsson.

I motionens syfte instämma:

C. F. Petersson.

Joh. G. Svensson.